

ŠTIRI ČEZ POLNOČ

Zaslišala sem, kako so se odprla vhodna vrata. Zvok so spremljali težki, vendar nesigurni koraki. *Doma je*, sem pomislila. Nisem bila več majna punčka, nisem se mogla skrivati pod maminim rokavom. Počasi in tiho sem stopala proti dnevni sobi. Njegovi težki koraki so se ustavili, ko me je ugledal.

»Še ne spiš?« me je tiho, s tresočim glasom vprašal.

»Čakala sem te.«

Pr eden je lahko komentiral, sem ga spet prekinila: »Še vedno te. K Stacy grem.«

S kavča sem vzela nahrbtnik in se odpravila do njenega stanovanja.

Za sabo sem zaslišala ropotanje njegovih težkih škornjev.

»Kaj naj bi to pomenilo?«

Obrnila sem se v njegovo smer: »Odkar ni mame in očka, te čakam. Starega tebe, mojega brata, nasmejanega, toplega, odgovornega. Hočeš postati kot on?! Kot pijanec, ki je staršema vzel življenje?«

»Kaj za vraga govoriš?!« je zakričal.

»Pijan voziš okoli. Pijan hodiš na faks. Pijan prideš domov. Pijan greš delat. Spreminjaš se vanj!«

Utihnili so. Vse okoli naju je zajela tišina. Mestne svetilke do odsevale svetlobo in luna je močno sijala na nebu.

Nadaljevala sem kratko pot po sivem pločniku. Nisem nameravala odnehati, dokler nisem prišla do njenega stanovanja. *Le še en blok*, sem si ponavljala v glavi. Čutila sem, kako so me Lorcanove krvave oči rezale s pogledom. V pritličju bloka moje najboljše prijateljice sem se usedla na stopnice. Čez približno pet minut bi moral njen oče priti iz službe. Vedno je hodil pozno domov.

»Meira? Pridi noter.«

Takoj je vedel, koliko je ura. S pritiskom na stikalo je osvetlil celotno stanovanje.

»Stace! Meira je tukaj!« je zakričal in s krikom najbrž zbudil svojo hčer.

»Čaj?« je ponudil. Mirno sem odkimala in čakala, da se Stacy prikaže iz sobe in mi dovoli spati na kavču. Vedno vztraja, da pridem v njeno sobo, vendar poskušam biti neopazna.

~

Ko sem zjutraj prišla v stanovanje, da bi se pripravila za šolo, je ležal na kavču. Ob obračanju ključa in odpiranju vrat je dvignil glavo.

»Danes te pridem iskat,« je rekel z zaspančki v očeh.

»Zakaj?«

»Ob torkih sta te starša pobrala iz šole.«

Zavila sem z očmi.

»Adijo.« In že sem bila na ulici.

Mogoče me bo res prišel iskat.

Veter je zapihal in dežne kaplje so zmočile moje lase.

»Ej, M.!« je za mano zakričala Stacy.

»Potrebuješ po šoli prevoz?«

»Mislim, da ne. Lorcan pride pome,« sem ji odgovorila.

»Si prepričana?«

Ni mu zaupala. Niti malo. Ko sta pred pol leta mami in očka umrla, je začel popivati. O vsem sem ji povedala, vendar sva mislili, da žaluje, da bo prenehal po tednu ali dveh. Pa ni. Strah me je, da ne bo.

»Mhm,« sem zamomljala.

Zapela je moja najljubša melodija, šolski zvonec. Znak za konec pouka. Pred šolsko stavbo sem se usedla na stopnice. Vsi so hodili mimo mene. Opazovala sem njihove čevlje. Že samo

po obutvi si videl, v katero družbeno skupino spadajo. Premožnejši učenci so nosili čevlje znamk Adidas, Nike, nekateri pa celo Balenciaga, tiste, ki so videti kot nogavice.

Minilo je pol ure. Klicala sem ga, ni se oglasil. Petnajst minut kasneje je na mojem telefonu spet svetilo njegovo ime.

»Ja?« Zaslišala sem glasbo in trušč v ozadju. Gostilna ali bar.

»Kdaj prideš?« sem ga razočarano vprašala.

»Pet minut mi daj.«

Prekinila sem in se peš odpravila domov. Tudi če mi vzame uro, bom prej doma, kot bi bila, če bi čakala nanj.

Prehodila sem že več kot pol poti, ko se je ulilo. Moja jakna, moja torba, moji lasje, vse je bilo premočeno. Hotela sem kričati, kričati, kakor glasno lahko, vendar nisem. Dobila bi preveč čudnih pogledov, prestrašila bi preveč otrok.

Nenadoma sem se počutila kot punčka iz porcelana. Tako krhka, napačen korak in puf ... ni me več. En padec in se razbijem. Zakaj ne morem biti barbika? Barbike so perfektno, brez napak in še razbijejo se ne. Lahko jih mečeš ob steno, lahko jih pohodiš, pa bodo ostale iste. Prispela sem pred vrata najinega stanovanja. Vse se mi je zdelo tako nedomače, nedobrodošlo. Zaslišala sem klik ključavnice, odprla sem vrata, nadaljevala sem vsakodnevno rutino čakanja in upanja, da jo bo razbil. Upanja, da je šel le v trgovino in bo takoj nazaj.

Vendar sem rutino tokrat zlomila jaz. Nisem ostala močna, niti kančka upanja mi ni ostalo. Vse je že iztislil iz mene.

Sesedla sem se na tla in jokala z nebom. Tudi moja glava je bila polna temnih oblakov, ki so zakrili sončne žarke.

Jokala sem, dokler niso oblakov zamenjale zvezde. Nebo se je razjasnilo, moje misli pa so ostale iste. Po glavi mi je začelo razbijati, slišala sem njegove škornje.

Ali imam prisluhe? Ni možno, da je že doma. Mogoče se mi je zmešalo.

»Meira? Kaj delaš na tleh?« Ob zvoku njegovega glasu me je zmrazilo po celem telesu.

»Ne morem več,« sem izdihnila. Nebo v moji glavi se je začelo bistrirati.

»Ne morem več! Ne morem več! Ne morem ... Ne morem!« sem kričala.

Cmok v grlu me je dušil. Preprečil mi je dihanje.

»Kaj ti je?« Prijel me je za roko.

»Ne dotikaj se me,« sem izdihnila.

»Ne dotikaj se me,« sem ponovila.

»Pojdi stran od mene!«

Iz omare sem vzela največji kovček in začela vanj metati vse, kar mi je prišlo pod roke.

Tokrat se je z roko dotaknil moje rame. Odrinila sem ga.

»Kaj počneš?!« se je razkuril. Ostala sem tiho.

»Kaj počneš?!« je kričal.

»Ne vidiš?! Grem. Stran od tebe!«

»Nikamor ne greš,« je mrzlo rekel.

Zaprla sem kovček in Lorcana odrinila v stran. Tekla sem, kakor hitro sem mogla. Ustavila sem se pred ogromno ograjo. **POKOPALIŠČE**. Vrata so bila priprta in grobovi osvetljeni. Usedla sem se na rob njunega groba in nekaj časa gledala v ploščo pred sabo.

»Zakaj sta me zapustila? Zakaj ne pomagata Lorcanu? Ne vem več. Kaj naj naredim?« Po licih so mi tekle krokodilje solze. Moje oči so bile rdeče in veke so se mi zapirale.

Kam naj grem? Pogledala sem na uro zvonika, ki je stal na moji desni. Štiri minute čez polnoč. Stacyjin oče se je že vrnil iz službe, zbujala jih ne bom. Nasmehnila sem se ob misli, kako dobro sta najina starša zadela najini imeni: Lorcan – Bojevnik, ki išče samega sebe, in Meira – daje luč. Mislim, da mi je pregorela žarnica.

Zazvonil mi je telefon.

BRATEC Ironično je, da sem stara 17 in on 23 ter je na mojem telefonu shranjen kot bratec.

MAMI Ni si drznil. Pospravila sem ga v omaro.

»Mamin telefon?!«

»Vrni se. Prosim!« Prekinila sem.

STACY

»Lorcan je tukaj. Pravi, da si zbežala.«

Za nekaj sekund sta tema in tišina zavladali skupaj.

»Ja.«

»Želi se pogovoriti. Videti je resen.«

»Rada vas imam.«

Skočila sem na najbolj prometno cesto v mestu. Zaslišala sem zvok siren in zavladala je tema.

Nika Homšak Godler, 7. a

Osnovna šola Vranksko-Tabor

Mentorica: Polona Učakar